

L'estimava

Anna Gavaldà

Quan fèiem cua a les caixes, el sogre em va confessar que feia més de deu anys que no havia posat els peus a una gran superfície.

Vaig pensar en la Suzanne.

Sempre sola empenyent el carro.

Sempre sola a tot arreu.

Les noies, després dels nuggets, han jugat dins un recinte ple de pilotes de molts colors. Un jove els va dir que es traguessin les sabates i jo aguantava les monstruoses vambes «You're a Barbie girl!» de la Lucie damunt la falda.

El pitjor era aquella mena de sola de plataforma transparent...

-¿Com li has pogut comprar això tan horrorós?

-Li feien tanta il·lusió... Intento no cometre els mateixos errors amb la nova generació... És com aquest lloc... Jo no hauria vingut mai aquí amb la Christine i l'Adrien, si això hagués estat possible fa trenta anys. Mai! ¿I per què, em pregunto ara, per què privar-les d'aquesta mena de plaer? Ben mirat, ¿què m'hauria costat? ¿Una mala estona? ¿I què significa una mala estona comparada amb les cares vermelles de satisfacció de la teva mainada?

-Ho faig tot al revés -va dir ell sacsejant el cap-, fins i tot aquest fotut entrepà. El tinc al revés, ¿oi? Duia els pantalons plens de maionesa.

-Chloé.

-Sí.

-Voldria que mengessis alguna cosa... Perdona'm que et parli com la Suzanne, però des d'ahir que no has tastat res...

-És que no puc.

Va rectificar.

-Sigui com sigui, ¿com es pot menjar aquesta porqueria?! ¿Qui s'ho pot menjar, això?! Digues, ¿qui? Ningú!

Jo intentava somriure.

-Bé, et permeto que aquesta tarda encara facis dieta, però aquest vespre s'ha acabat! Aquest vespre faré el sopar jo i tu estàs obligada a fer els honors, ¿entesos?

-Entesos.

-¿I això? ¿Com es menja aquest daixonses de cosmonauta?

M'assenyalava una amanida impossible dins una carmanyola de plàstic.

Anna Gavaldà. *L'estimava*. Barcelona: Edicions 62, 2003.

Traduït per Maria Antònia Oliver